

DRÓT

készítette:

Szücs László Gergő

YDC06E

Debreceni Egyetem

Műszaki Kar

Építész Tanszék

Építészeti Kommunikáció I.

2020/2021 I. félév MSc

A félév során készített egyéni feladat egy személyes érzéshez, élményhez kapcsolódó, személyes térben elhelyezett installáció elkészítése volt. Az én választott helyszínem, Debrecenben a Dobozi lakótelep egyik parkosított területének félreeső részén található. Két lakótömb közé ékelődött zöldterület, mely a gyalogos forgalomtól elkülönülve fekszik. A területen két pad található, viszont ezek az elhelyezkedésük miatt, szinte soha nincsenek használatban. Két oldalról négyemeletes lakótelepi tömbök veszik körül, míg két szabad határából az egyiket egy parkoló szegélyezi, a másik mentén egy gyalogos ösvény vezet a tömbök között, játszótérrel. A két pad között egy régi betonkeret-elem található a földben. Véleményem szerint ez régen homokozóként működhetett, így érthető lenne a padok egykor talán jól kihasznált léte.

Személyes kötődésem a hellyel egyrészt, hogy a közelében lakom, másrészt pedig egy kedves és egyben fájó emlék, egy túl rövid barátságról. Luna, a kutyám társaságában rendszeresen megfordultunk a területen, a padokon is sokat üldögéltem vele. Az őszi levélkupacok, a friss hótakaró különösen kedves emlékeket hordoznak a sok játék miatt. Ez a barátság azonban nem tarthatott sokáig, mivel Luna nagyon hamar súlyos beteg lett és elpusztult, így azóta már én sem járok a padoknál, esetleg csak gyorsan keresztülágok a területen. Viszont valahányszor elhaladok a padok mellett, eszembe jut az együtt töltött idő.

A személyes tér – installációval részben ennek a barátságnak állítottam emléket, részben pedig az élettelen, funkcióját veszített tér és ember viszonyával foglalkozom. A munkám fizikailag is megvalósított eleme egy drótvázból készült, padon ülő ember figura. Az installációról készült fotókra utómunka segítségével szerkesztettem rá Luna elhalványított képeit. Noha ez a fajta mögöttes jelentés csak számomra érthető, a hétköznapi járókelő számára is bírhat jelentéssel az alkotás. Mivel a padokat szinte senki nem használja, az installációm önmagában egy állandó „használót” teremt, mely odavonzza a tekintetet és talán elgondolkodtathatja az embereket: – „Vajon hogy került ide ez a figura?” – „Milyen különös, ahogy itt üldögél”. Célom az installációt olyan sokáig a helyén hagyni amennyire csak lehet.

A drótfigurához egyszerű csibehálót használtam, melyet a saját testemen hajlítgattam formára. A feladat nehézségét az adta, hogy megfelelően eltaláljam az emberi test arányait, illetve a felhasznált anyag sajátosságából fakadó karcolások, szúrások is nehezítették a munkát, de reményeim szerint a végeredmény elgondolkodtatja majd a nézőket.

